

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2010, č. j. 11 Ca 1/2009 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalovaný se kasační stížností domáhá toho, aby Nejvyšší správní soud zrušil shora označený rozsudek městského soudu, jímž mu bylo nařízeno vydat rozhodnutí o rozkladu, a aby žalobu na ochranu proti nečinnosti odmítl.

Ze správního spisu vyplynuly Nejvyššímu správnímu soudu tyto relevantní informace.

Žalobce dne 9. 4. 2008 podal žádost o poskytnutí informace, na základě kterého předpisu je od osob vstupujících do budovy Policejního prezidia ČR požadováno prokázání totožnosti a který předpis umožňuje podrobit vstupující osoby osobní prohlídce, dále o informaci, kdo a kdy tento předpis vydal, kdy a jak byl předpis uveřejněn a z čeho vyplývá jeho závaznost pro jiné osoby, které nejsou podřízeny tomu, kdo takový předpis vydal. Dále žalobce žádal o jeden výtisk tohoto předpisu, z něhož bude zřejmá jeho autentičnost a o informaci, v jakém rozsahu a za jakým účelem jsou zaznamenány osobní

údaje osob vstupujících do budovy, po jak dlouhou dobu jsou tyto údaje uchovávány, jak je s nimi naloženo poté a jak je zabezpečena jejich ochrana před nepovolanými osobami. Tuto žádost žalobce adresoval jednak Policejnímu prezidiu, jednak žalovanému.

Ředitel kabinetu ministra vnitra sdělením č. j. MV - 33596 - 2/KM - 2008 ze dne 11. 4. 2008 informoval žalobce o postoupení žádosti o informace Policejnímu prezidiu ČR, preventivně informační skupině, a žádost odložil podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Dne 22. 4. 2008 Policejní prezidium ČR žalobci poskytlo informaci a žalobci sdělilo, že objekt Policejního prezidia ČR je považován za objekt zvláštního významu ve smyslu § 2 písm. h) zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, a povinnost evidovat osoby vstupující do objektu vyplývá z čl. 4 Provozního řádu objektu Policejního prezidia České republiky Strojnická. Pro potřeby evidence návštěv se zadává jméno a příjmení osoby a číslo průkazu totožnosti.

Žalobce ve stížnosti ze dne 9. 5. 2008 napadl neúplnost poskytnutých informací, neboť mu nebylo sděleno, kdo a kdy vydal předpis, kdy a kde byl předpis uveřejněn a z čeho vyplývá jeho závaznost pro jiné osoby, ani mu nebyl zaslán požadovaný výtisk popřípadě jinak autorizovaný text. Dále mu nebyla poskytnuta informace o zabezpečení uschovávaných údajů, či informace o právním podkladu pro osobní prohlídky osob vstupujících do budovy Policejního prezidia ČR.

Rozhodnutím ze dne 21. 5. 2008 ředitel kabinetu ministra vnitra jako věcně příslušný nadřízený orgán přikázal povinnému subjektu ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení rozhodnutí žádost vyřídit. Ředitel kabinetu ministra vnitra dal stěžovateli za pravdu v tom, že odpověď povinného subjektu byla neúplná.

Následně poskytla dne 6. 6. 2008 preventivně informační skupina Policejního prezidia žalobci informace v rozsahu nařízeném nadřízeným orgánem. Na část dotazu týkající se poskytnutí výtisku nebo autorizovaného textu předpisu odpověděla, že Projekt fyzické bezpečnosti objektu Policejního prezidia ČR Strojnická ani Provozní řád objektu Policejního prezidia ČR Strojnická poskytnout nelze, neboť tyto dokumenty vzhledem ke svému obsahu nejsou určeny ke zveřejnění; informace v rozsahu požadovaném žadatelem mu z těchto dokumentů byly poskytnuty. V tomto rozsahu tedy byla žádost o informace odmítnuta.

Podle poskytnuté informace je východiskem pro stanovení režimu bezpečnostní ochrany objektů Nařízení Ministerstva vnitra č. 119/1999, kterým se upravuje bezpečnostní ochrana objektů Ministerstva vnitra a Policie České republiky. V rozsahu žádosti o poskytnutí znění tohoto nařízení Policejní prezidium ČR žádost odložilo podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, s tím, že poskytnutí této informace je v působnosti Ministerstva vnitra. V tomto rozsahu Policejní prezidium ČR postoupilo dne 5. 6. 2008 žádost o informace žalovanému.

Proti odmítnutí poskytnout informace podal žalobce dne 4. 7. 2008 odvolání, které žalovaný dne 18. 7. 2008 zamítl. Vzhledem k tomu, že žalobce své odvolání neodůvodnil, přezkoumal žalovaný souladnost rozhodnutí a správního řízení s právními předpisy a neshledal žádného porušení. Součástí odůvodnění je také toto sdělení: *„Žádný předpis vydaný Ministerstvem vnitra, neupravuje režim vstupu do budovy Policejního prezidia ČR ve Strojnické ul., na nějž speciálně se odvolatel ve své žádosti dotazoval. Ten je upraven konkrétními předpisy vydanými policií - „Projekt fyzické bezpečnosti objektu Policejního prezidia České republiky Strojnická“ a „Provozní řád objektu Policejního prezidia České republiky Strojnická“. Proto Ministerstvo vnitra žádost sice odložilo s odvoláním na § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., ale zároveň ji postoupilo k vyřízení povinnému subjektu Policejnímu prezidiu ČR.“*

Mezitím dne 15. 7. 2008 podal žalobce rozklad proti výše uvedenému sdělení, jímž žalovaný dne 11. 4. 2008 původní žádost o informace odložil z důvodu působnosti jiného subjektu. V rozkladu žalobce napadl postup, jímž mu nejprve žalovaný odmítl poskytnout požadované informace (když žádost odložil a věc postoupil Policejnímu prezidiu ČR), a posléze totéž učinilo Policejní prezidium ČR (v rozhodnutí ze dne 6. 6. 2008 částečně žádost také odložilo, neboť věc spadala do působnosti žalovaného). Takový postup je podle žalobce obstrukční a představuje zřejmou svévoli, přičemž z povahy věci vyplývá, že poskytnutí informací o obsahu nařízení ministra vnitra je v působnosti Ministerstva vnitra. Žalobce odůvodnil, že sdělení žalovaného považuje za rozhodnutí, jímž mu bylo odmítnuto poskytnout informaci, a tudíž lze proti němu podat rozklad a že se domnívá, že rozklad podal včas vzhledem k chybějícímu poučení o odvolací lhůtě ve sdělení, přičemž odkázal na ustanovení § 83 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Na rozklad reagoval žalovaný přípisem č. j. MV - 33956 - 20/KM - 2008 ze dne 30. 7. 2008, v němž uvedl, že proti jeho sdělení ze dne 11. 4. 2008 opravný prostředek neexistuje. Žalobce se sice odvolává na různá soudní rozhodnutí, ovšem některá z nich jsou obsoletní, nakládají s pojmy, které se v zákoně o svobodném přístupu k informacím již nevyskytují, a navíc je nelze na obsah napadeného sdělení použít. Žalovaný dodal, že přístup policie i ministerstva vnitra při vyřizování žádosti o informace byl nanejvýš vstřícný, korektní a v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o svobodném přístupu k informacím. K žádosti o poskytnutí předpisu upravujícího vstup osob do budovy Policejního prezidia ČR bylo žalobci sděleno, že nařízení Ministerstva vnitra neupravuje konkrétně vstup do zmíněné budovy, a proto byly žalobci poskytnuty příslušné informace o Provozním řádu Policejního prezidia České republiky Strojnická ve znění pasáží, které se týkají režimu vstupu do této budovy. Dále žalovaný žalobci připomenul informace týkající se objektů zvláštního významu a závěrem konstatoval, že řízení o žádosti bylo pravomocně skončeno a proběhlo v souladu s právními předpisy.

Žalobce podal dne 2. 10. 2008 žádost o přijetí opatření proti nečinnosti ve věci podaného rozkladu. Na tento podnět žalovaný odpověděl sdělením č. j. MV - 33956 - 15/KM - 2008 ze dne 14. 10. 2008, v němž plně odkázal na předchozí přípis ze dne 30. 7. 2008 a trval na svém závěru, že podání žalobce nelze považovat za rozklad, a tudíž věc nebude vyřizována.

Následně podal žalobce dne 1. 1. 2009 žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve věci podaného rozkladu. Ve vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval stanovisko, že podání žalobce nepovažoval za rozklad, neboť sdělení ze dne 11. 4. 2008 o odložení žádosti nebylo podle něj rozhodnutím, proti kterému by bylo možné podat rozklad jako opravný prostředek. Také poukázal na to, že k nápravě v daném případě slouží podání stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace, o níž by byl nadřízený orgán povinen rozhodnout. Vzhledem k tomu, že na žádost o přijetí opatření proti nečinnosti žalovaný také reagoval sdělením ze dne 14. 10. 2008, ani v tomto ohledu nebylo podle něj možné konstatovat jeho nečinnost. Žalovaný poukázal na ústavní stížnost žalobce z roku 1997, která směřovala proti postupu Policie ČR, jež mu odepřela vstup do budovy Policie ČR, protože neprokázal svou totožnost. Tento návrh Ústavní soud usnesením ze dne 26. 2. 1998, sp. zn. III. ÚS 492/97, odmítl. Žalovaný uzavřel, že je toho názoru, že žalobce obdržel informace, které požadoval.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 7. 2010, č. j. 11 Ca 1/2009 - 44, uložil žalovanému povinnost rozhodnout o rozkladu žalobce ze dne 15. 7. 2008, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku. Podle městského soudu zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahuje ustanovení o tom, že proti rozhodnutí o neposkytnutí požadovaných informací není opravný prostředek přípustný. Naopak, z § 16 téhož zákona je zřejmé, že proti rozhodnutí o neposkytnutí informací je přípustné odvolání. Podle § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pro odvolací řízení a v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije. Z uvedeného městský soud dovodil, že pokud žadatel o informaci podal proti rozhodnutí, byť o částečném odepření informací odvolání (či rozklad v souladu s § 154 odst. 1 a 2 správního řádu), je třeba jej projednat v režimu upraveném v § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím, případně hlavy VIII správního řádu v ustanoveních § 81 a následujících. Jelikož žalovaný na žalobcem podaný rozklad nijak nereagoval, tím méně postupem v souladu s platnou právní úpravou, nelze seznat, jakým způsobem bylo o rozkladu žalobce rozhodnuto, případně z jakých skutkových a právních důvodů tak učiněno nebylo. Městský soud tudíž dospěl k závěru, že řízení ukončeno nebylo, a je tedy na žalovaném, aby ve věci vydal rozhodnutí o rozkladu žalobce.

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž uvádí důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má za to, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, zejména z rozsudku není patrné, na základě jakých skutečností soud dospěl k závěru, že v případě sdělení žalovaného ze dne 11. 4. 2008 o odložení žádosti o informace, ačkoliv to zákon výslovně nestanoví, měl žalovaný o podaném rozkladu vydat rozhodnutí. Ačkoliv soud konstatuje, že proti rozhodnutí o neposkytnutí informací je přípustné odvolání, důvod, pro který by bylo možno proti sdělení o odložení žádosti o informace podat rozklad, z rozhodnutí nevyplývá. Stěžovatel

shrnul, že napadeným přípisem žalobci sdělil, že požadovaná informace nespadá do jeho působnosti a žádost postoupil Policejnímu prezidiu ČR, které žádost vyřídilo a informaci poskytlo. Stěžovatel poté ještě dopisem sdělil žalobci, že požadované nařízení Ministerstva vnitra č. 119/1999 neupravuje vstup do budovy Policejního prezidia ČR. Stěžovatel tak žádost žalobce vyřídil písemným sdělením podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy jinak než vydáním rozhodnutí a postoupením žádosti jinému subjektu. Z rozsudku městského soudu není zřejmé, jakou úvahou soud dospěl k závěru, že uvedené sdělení je rozhodnutím podle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím a soud ani nezpochybnil pravdivost sdělení stěžovatele o tom, že vyřízení žádosti není v jeho působnosti. Stěžovatel má za to, že napadené sdělení není rozhodnutím ani po věcné, ani po procesní stránce, neboť svým obsahem nezasahovalo do veřejných subjektivních práv žalobce. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a návrh žalobce odmítl.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že sdělení je nutno považovat za rozhodnutí. Podle žalobce sdělení ředitele kabinetu ministra vnitra je takovým autoritativním aktem, kterým mu bylo odepřeno poskytnutí informací; jelikož se tak stalo s tvrzením o nedostatku působnosti povinného subjektu, které je objektivně nepravdivé, bylo jím zasaženo do právní sféry žalobce jakožto žadatele o informace. Žalobce odkazuje na komentář k zákonu o svobodném přístupu k informacím, podle nějž *„pokud povinný subjekt vyřídí žádost například toliko neformálním přípisem v domnění, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě, má i tento neformální přípis účinky rozhodnutí, byť vadného* (...)“ a na judikaturu (například rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 5/2002 ze dne 10. 2. 2004 či rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 1/2005 - 58 ze dne 5. 1. 2006). Žalobce navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přípustnost kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel námitku z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal. Nejvyšší správní soud z níže uvedených důvodů dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu je sice částečně postaven na nesprávných důvodech, ale v podstatné míře obstojí, a z toho důvodu kasační stížnost zamítl (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikované pod č. 1865/2009 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že sdělením o odložení žádosti o informace pro nedostatek působnosti nelze zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce, a městský soud měl tedy žalobu odmítnout.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se lze žalobou na nečinnost domáhat vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu rozhodnutí ve věci samé v tomto ustanovení musí svým charakterem odpovídat základním parametrům stanoveným v § 65 s. ř. s. - tedy musí být rozhodnutím, které zakládá, mění, ruší nebo

závazně určuje veřejná subjektivní práva nebo povinnosti žalobce (a nikoli pouze někoho jiného). Posouzení, zda by žalobce mohl být zkrácen na právech, však soud provádí v meritorním rozhodování. Pokud tedy shledá, že žalobce nemohl být na právech zkrácen, i kdyby rozhodnutí bylo vydáno, jak tvrdí stěžovatel, žalobu neodmítne pro chybějící aktivní žalobní legitimaci, nýbrž ji zamítne podle § 81 odst. 3 s. ř. s. (srov. rozsudek ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104, www.nssoud.cz). I kdyby tedy zdejší soud shledal, že sdělení o postoupení věci není rozhodnutím způsobilým zkrátit žalobce na právech, nemohl by rozhodnutí městského soudu zrušit a žalobu odmítnout.

Nicméně, Nejvyšší správní soud se již v minulosti vyjádřil, že sdělení o odložení žádosti o informace z důvodu, že informace nespadá do působnosti povinného podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, je způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv žadatele o informaci, neboť pokud by totiž povinný z jakéhokoli důvodu nehodlal požadované informace poskytnout, vždy by mohl formálně tvrdit, že se požadované informace týkají skutečností nespadajících do jeho působnosti. Jeho názor, obsažený v „pouhém“ sdělení, by byl ve vztahu k tomuto orgánu konečný a žadatel o informaci by nemohl dosáhnout jeho revize cestou opravných prostředků a následně soudního přezkumu (srov. rozsudek ze dne 26. 4. 2011, č. j. 8 As 51/2010 - 126). Stěžovatel v kasační stížnosti nepřednesl žádné argumenty pro změnu tohoto stanoviska a ani zdejší soud neshledal důvod se od svého předchozího názoru odchýlit. Je-li tomu tak, lze rovněž konstatovat, že případné vydání rozhodnutí o opravném prostředku, je-li k dispozici, je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. První námitka stěžovatele je tedy nedůvodná.

Dále přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení námitky, že městský soud neodůvodnil, proč lze sdělení o odložení žádosti o informace považovat za rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací a zda lze proti takovému rozhodnutí skutečně podat rozklad. Pro posouzení této otázky považuje zdejší soud za užitečné nejprve shrnout relevantní právní úpravu.

Podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt posoudí žádost a má možnost buď odstranit nedostatky žádosti výzvou adresovanou žadateli, aby výzvu upřesnil či doplnil [§ 14 odst. 5 písm. a) a písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím], nebo, shledá-li, že se žádost nevztahuje k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli [§ 14 odst. 5 písm. c) téhož zákona].

Nevyhoví-li povinný subjekt žádosti o informace, je povinen ve lhůtě pro vyřízení žádosti vydat rozhodnout o odmítnutí žádosti (§ 15 zákona o svobodném přístupu k informacím); takové rozhodnutí vydá i v případech, kdy žádosti nevyhoví byť i jen zčásti. Nerozhodl-li povinný subjekt o odmítnutí žádosti, poskytne informaci ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [§ 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím], přičemž tuto lhůtu může prodloužit ze závažných důvodů za podmínek podle § 14 odst. 7 téhož zákona nejvýše o deset dní.

Zákon o svobodném přístupu k informacím dále upravuje dva druhy opravných prostředků, a to odvolání a stížnost.

Odvolání lze podle § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím podat proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti, tedy proti rozhodnutí podle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pro odvolací řízení se použijí ustanovení o správním řádu [§ 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím]. Pro posuzovaný případ je nutno připomenout, že specifickým druhem odvolání je také rozklad, který se podává proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr, státní tajemník ministerstva, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni.

Naproti tomu stížnost má za cíl postihnout jiné druhy nečinnosti správního orgánu. Žadatel o informaci ji může podat podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím mimo jiné tehdy, jestliže mu po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 téhož zákona nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a zároveň nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb., jímž byl institut stížnosti zaveden, k ní uvádí: *„Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") je nový institut, který vznikl jednak v souvislosti s odstraněním institutu fikce rozhodnutí, tedy k pokrytí případů, kdy povinný subjekt vůbec v zákonné lhůtě na podanou žádost nereagoval či kdy poskytl pouze část informací (popř. informace, jichž se žadatel nedožadoval) a ke zbytku (obsahu) žádosti se nevyjádřil (tedy nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti). Institut stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace však nepokrývá pouze výše naznačené případy nečinnosti, ale je možno stížnost použít i v případech, v nichž byl sice povinný subjekt činný, ale neposkytl informace ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí, ale odkázal na jiná ustanovení tohoto zákona, např. žádost odložil nebo postupoval dle § 6.“* Ze systematiky zákona vyplývá, že podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím lze stížnost podat v těch případech, kdy nebyla včas poskytnuta informace a zároveň nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pokud nelze stížnost podat podle jiného ustanovení § 16a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Na možnost podat stížnost v případech odložení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím ostatně poukazuje i stěžovatel.

V posuzované věci podal žalobce proti rozhodnutí o odložení žádosti rozklad. Stěžovatel tvrdí, že vzhledem k tomu, že sdělení o odložení žádosti není rozhodnutím podle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy rozhodnutím o odmítnutí žádosti, nelze proti němu rozklad (či odvolání) podat. Nadto má stěžovatel za to, že napadené sdělení není rozhodnutím ani po věcné, ani po procesní stránce, neboť svým obsahem nezasahovalo do veřejných subjektivních práv žalobce.

Z výše uvedené citace předpisů vyplývá, že skutečně pod množinu rozhodnutí o odmítnutí žádosti případy, kdy povinný subjekt žádost o informace odloží, nespadají.

Ustanovení § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím totiž předpokládá, že povinný subjekt vydá rozhodnutí o odmítnutí v případech, kdy není žádosti vyhověno,

byť i jen zčásti, nicméně zároveň výslovně uvádí, že se tak děje „*s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*“ Ustanovení § 16 téhož zákona pak umožňuje odvolání jako opravný prostředek proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Potud je tedy nutné dát stěžovateli zapravdu. Žalobcem uváděná judikatura se skutečně netýkala specifických případů odložení žádosti, ale vyřízení žádostí o informace jinými typy sdělení.

To ovšem neznamená, že by mohl žalovaný podané odvolání či rozklad ignorovat a reagovat na něj pouze přípisem. Na postup podle zákona o svobodném přístupu k informacím při odvolacím řízení se použijí ustanovení správního řádu, který v případě podání opožděného či nepřípustného odvolání v § 92 stanoví, že „*opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.*“ I v těchto případech je tedy nutné o podaném odvolání vydat rozhodnutí. Ustanovení správního řádu o rozkladu dále upřesňují, že lze „*v řízení o rozkladu a) rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud se tím plně vyhoví rozkladu a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas, nebo b) rozklad zamítnout.*“ Správní řád tedy nepředvídá situaci, kdy by o podaném rozkladu nemuselo být rozhodnuto.

Správní orgán tedy podání označené jako rozklad posoudí zejména s ohledem na to, zda se nejedná o stížnost ve smyslu § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu je nutno podání vždy posuzovat podle jeho skutečného obsahu, a nikoliv podle jeho formálního označení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 - 49, č. 1746/2009 Sb. NSS). Jak už bylo uvedeno, z ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím vyplývá, že stížnost je možné podat i v případě odložení žádosti z důvodu, že požadované informace se nevztahují k působnosti správního orgánu. Pokud žalovaný shledá, že obsahem bylo podání stížností ve smyslu § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, opět je povinen o tomto podání rozhodnout. Za těchto okolností nebylo namístě, aby se městský soud nebo Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda požadované informace již byly žalobci poskytnuty, neboť této otázky se může týkat případné další rozhodnutí vydané stěžovatelem.

Nejvyšší správní soud nad rámec odůvodnění dodává, že žalobce jej informoval, že žalovaný v mezidobí vydal rozhodnutí, jímž rozkladu vyhověl a sdělení žalovaného ze dne 11. 4. 2008 zrušil. Žalobce z uvedeného postupu dovozoval, že tento postup žalovaného svědčí o tom, že jeho argumentace v kasační stížnosti byla účelová. Nejvyšší správní soud však připomíná, že vzhledem k tomu, že kasační stížnost nemá ze zákona odkladný účinek a že o jeho přiznání nebylo požádáno, byl žalovaný povinen po zrušujícím rozsudku městského soudu vydat rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, sp. zn. 2 Ans 3/2006, publikované pod č. 1255/2007 Sb. NSS). Tato skutečnost tedy neměla vliv na rozhodnutí zdejšího soudu, navíc ani nebránila věcnému projednání kasační stížnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Ans 1/2006 - 135 ze dne 15. 8. 2006, publikované pod č. 1012/2007 Sb. NSS).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Protože Nejvyšší

správní soud žádné náklady, jež by v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly žalobci, ze spisu nezjistil, a žalobce ostatně ani jejich náhradu nepožadoval, rozhodl tak, že žalobci, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu